

LBRIS

We know
books

Ștefania Mihalache - Poemele secretarei

Seria Proză | Colecția Reeditări

Ediția a II-a

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | concepție copertă: Paul Burcia

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIHALACHE, ȘTEFANIA

Poemele secretarei / Ștefania Mihalache. Ed. a 2-a, reviz. - București: Casa de
pariuri literare, 2022

ISBN 978-606-990-449-7

821.135.1

Poemele secretarei

Ștefania Mihalache

casa de pariuri literare

5	Capitolul I
20	Capitolul II
35	Capitolul III
57	Capitolul IV
70	Capitolul V
88	Capitolul VI
107	Capitolul VII
118	Capitolul VIII
144	Capitolul IX
167	Capitolul X
181	Capitolul XI
190	Capitolul XII

Ștefania Mihalache, născută în 15.08.1978, la Brașov.

Este absolventă a Facultății de Litere din Brașov, secția Română-Engleză. Între 2000-2001, a urmat cursurile de Master of Arts la Central European University, Budapesta. A debutat literar cu poezie în revista studentescă *Erata*. A continuat să publice poezie, dar și proză, cronică literară în *Vatra*, *Observator cultural*, *Cuvântul*, *Dilemateca*, *Noua Literatură*, *Tiuk!*, *Pana mea*, *Time out*, *Bookaholic*, iar mai recent proză scurtă, poezie, eseu, articole academice în *Iocan*, *Caiete critice*, *Transilvania*, *Opt motive*, *DLITE*, *Scena 9*, *Poetic Stand*. Colaborează cu traduceri de poezie la revista *Poesis Internațional*.

A debutat cu proză în anul 2003, în volumul colectiv *Junii 03, Antologia tinerilor scriitori brașoveni*, editat cu sprijinul revistei *Interval*.

Debutează în volum cu romanul *Est-falia*, apărut la Editura Paralela 45, în anul 2004. Romanul a fost nominalizat la *Marile Premii Prometheus*, ediția a IV-a, categoria Opera Prima.

În martie 2010 a publicat romanul *Poemele secretei*, la Editura Cartea Românească, București.

În 2010 participă în calitate de scriitor invitat la diferite festivaluri europene de literatură: festivalul Scrittura Giovanni, Mantova, Italia, Hay Festival of Literature & Arts, Marea Britanie, Salonul de carte de la Torino, Italia.

Între 2007-2018 scrie scenarii de televiziune.

În 2012 a obținut titlul de doctor în filologie al Facultății de Litere, Universitatea București, cu o teză despre tema copilăriei în proza românească de după 1989.

Este prezentă în volumul *Povești cu scriitoare și copii*, Editura Polirom, 2014.

În 2016 debutează cu poezie în volum. *Sisteme de fixare și prindere* a apărut în colecția Vorpal de la Editura Nemira. Volumul este câștigător al *Premiului Matei Brâncoveanu pentru Literatură* și a fost nominalizat la *Premiile Radio România Cultural*.

În 2019 a câștigat premiul pentru proză scurtă *Boccace*, Franța.

În 2019, la Editura Paralela 45, a apărut volumul de critică literară *Copilăria, Reconstituiri literare după 1989*, nominalizat la *Premiile Observator Cultural*, 2020, categoria Critică literară/ Istorie literară/ Teorie literară și la *Premiul Cartea Discretă a Anului*, pentru 2020.

Este prezentă cu texte în antologia bilingvă de poezie românească și spaniolă *Sombras, incendios y desvanes* (Umbre, incendii și mansarde), Editura Vaso Roto, Madrid și Guadalajara.

În 2021 la Editura Nemira, în colecția Vorpal, publică volumul de poezie *Cronica Akasha*, nominalizat la *Premiile Radio România Cultural* 2022 și *Premiile Observator Cultural* 2022, categoria Poezie.

Capitolul I

E o dimineață promițătoare, ca o ușă de avion care s-ar deschide brusc în stratosferă, la înălțime, lăsând tot ozonul să pătrundă înăuntru, să creeze un vârtej proaspăt, luminos, orbitor, acolo în cabină. Promițătoare ca cineva care se trezește, într-o zi pe la mijlocul vieții, își îmbăiază corpul în trandafiri și visează o femeie frumoasă. Apoi își dă seama, privind cine știe ce detaliu irelevant, poate lama de ras, sau paharul cu periute de dinți, că totul s-a schimbat i-re-me-di-a-bil, că viața nu va mai fi niciodată la fel, că de fapt, și până atunci fusese, cum se zice, în altă parte. Fluieră, e vesel, încrezător. Știe perfect ce are de făcut.

Plec de acasă însoțită de porumbeii blocului, uguind printre betoane, risipindu-se printre firimiturile aruncate de brațele harnice ale vecinelor. Mulți copii îmbrăcați în roz îmi taie drumul în dimineața asta. Mamele îi duc repede agățați de mână și ei rămân în spate, împiedicându-se, călcând prin bălți, întinând rozul cu stropi maronii.

Merg sigur, direct, fără ocolișuri. Merg la serviciu. Foarte curînd o să dispar sub pământ, cu pardesiul lung, negru, fluturînd în urmă. În metrou, ca în fiecare dimineață, ocup un loc. Urmăresc niște Coca-Cola virtuală vărsându-se într-un panou pe pereții zidului prin care serpuiește metrour și pe fața mea curge acum Coca-Cola, pielea mea trebuie – îmi duc involuntar mîna la obraz – să se simtă lipicioasă. Alături, punga în care am caserola cu mâncare, un accesoriu nou, de om care petrece toată ziua la serviciu, toate fazele zilei, fiecare grad în parte din rotirea pămîntului. Pe obraji încă simt, dacă vreau, Coca-Cola formînd valuri de spumă. Oamenii-și ascund chipurile în ecranele telefoanelor.

Azi „jucăm în deplasare”, cum a zis Alex. E conferință. Agenția noastră organizează rar conferințe, și numai din cele mari. Cele cu impact, care-ți fac numele. La intrare în clădirea-centru de business și conferințe atârână bannerul uriaș, care-a fost gata azi-noapte la 12. „Conferința Internațională de medicină tradițională și tratament alternativ. București, ediția a 3-a”. Cu respirația tăiată, urc pe jos etajele multe, sunt în inima clădirii de birouri, în inima blocului ale cărui geamuri scânteiază precum corpul unei balene într-un salt vertical. Trec pe lângă birouri sclipitoare, cu lumini ascunse în tavan, scări străjuite de bare metalice cu design avangardist, undeva jos de tot șerpuiește Dâmbovița.

Un hol plin de forfotă, plin de pregătire. După conferințe, urmează întotdeauna și evaluări la noi la agenție. Le face Alex împreună cu Dania. Cine se descurcă cel mai bine primește apoi contracte mai importante și campanii mai mișto. Pentru conferința asta, Alex a angajat special și alte fete să ne ajute cu înscrierea participanților și înmânarea materialelor promoționale. Asta se întâmplă pentru prima dată. Georgi și Grațiela le ajută, le și coordonează. Remus și Robert în sală, aranjează materialele primite de la participanți, pe care apoi le pun pe videoproiector. Nu se admite nicio greșală. Când îi înmânează mapa unei personalități, Georgi întreține întotdeauna și o mică discuție amabilă. Dacă poate, își prezintă propriul portofoliu de campanii. Cineva trebuie să fie atent la oaspeți, iar Alex și cu Dania nu pot face totul singuri. Dania îmi face un semn, și-mi iau locul lângă fetele care umplu mapele cu documente. Trebuie să prind șirul. Primesc mapa, introduc broșura cu propolis și o dau mai departe. Mapele vișinii-lucioase pe care și le înmânează una alteia cu repeziune, taie aerul ca niște săbii. Mapă – propolis – mapă – propolis – mapă – propolis – mapă – propolis.

— A, și uite-o și pe Andra, ea e cu organizarea, îl aud pe Alex venind spre mine, alături de un domn într-un pardesiu lung și negru. E de puțin timp la noi, da’ncepe să miște. Să ți-o prezint, dragă Radu, pe asistenta mea personală, domnișoara Andra, Andra – da Panu.

— Încântată, spun fără grijă, știu că zâmbesc dulce, că întind o mână *relaxată-dar-nu-prea-tare, replica nonverbală potrivită în limbajul afacerilor*, cum m-a învățat Alex.

— Pe domnul doctor Radu Cimpoeșu, îl știi, cred, de la televizor.

— Mă bucur să vă cunosc personal, domnule doctor (eu fiind deja o asistentă personală, aș putea spune că avem personalul în comun, ha, ha, ce glume am luat azi cu mine).

— Măi Alex, măi, tu mereu te înconjori de fete frumoase, uită-te și tu ce-i aici, spune, cuprinzînd cu un gest larg încăperea puternic luminată, cu standurile și reclamele la produse naturiste etalate pe stativ.

— Stai, măi, că nu toate-s ale mele, râde Alex. Numai cele de-acolo, spune arătând către colțul unde Grațiela, Georgiana, Mirela și Dania se agită să pună covrigei pe mese.

— Domnișoara Andra, să știi Radule, e de excepție. E poetă, cu degetul pe buze, complice.

— Vai, domnișoară, da’ nu mă miră deloc, știți, eu cunosc foarte bine oamenii iar dumneata, se vede de la o poștă, ești genul sentimental.

„Mai dă-mi broșuri cu Ayurveda.” „Nu mai am spirulină.” „Grațiela? Mirela?!? Grațieelaaaa!” Cuvintele vâjâie în jurul meu, lângă mine s-au adunat teancuri de mape care-și așteaptă broșurile. Purtând elegante cămăși albe sau negru-satinat, cu manșete dantelate, și părul prins la spate în clame întortocheate, colegile mele zâmbesc și-și apleacă pleoapele sclipitoare către participanți.

„Noi suntem operatorii acestei conferințe. Dania Despa mă numesc, cu ce vă pot fi de folos?”

Profesorii în costume scumpe trec pe lângă mine și dispar în sala de conferințe, unde se afundă în scaunele de catifea, își dreg vocile, își dezaburesc ochelarii și se uită cu interes către prezidiu.

— Andra, ești tu o scumpă să duci niște apă minerală la prezidiu? Mâna Daniei îmi atinge ușor umărul, privirea ei caldă mă roagă să duc apa minerală la prezidiu. Undeva, în spatele secretariatului. Un separeu, o nișă mascată de un perete. Acolo, în secret, torn apa minerală în paharele de plastic, acolo în secret aș putea să adaug ce vreau eu în pahar. Aș putea și să scuip în el dacă am chef. Oare o fi adevărat că bucătarii sau chelnerii pe care i-ai supărat fac chestia asta? Și până la urmă, ce mare chestie, saliva altuia nu-i ca a mea?

Până la prezidiu sunt două trepte înalte, acoperite cu un covor gros. Ziua abia a început și deja îmi simt picioarele transpirate și

umflata în pantofi. Mă împiedic, unul dintre pahare se varsă, apa se absoarbe instantaneu în covor. Nimeni nu ști-i-i-e, nimeni n-a văz-u-u-t... Alex se apropie, în costumul lui negru cu dungi discrete, albe.

— Andra, stai și tu, dulcică, la ușă și invită oamenii în sală.

— Bună ziua, vă rog să poftiți.

— Bună ziua.

„Bună ziua”, îmi răspunde o fată singură și binevoitoare pe care o văd în sticla ochelarilor profesorilor când aceștia trec pe lângă mine.

— ...nă drăguț, murmură doi-trei.

Domnii doctori, domnii terapeuți, gesticulează, schimbă impresii, scrutând particulele de praf care dansează în aerul ce-mi înconjoară salutul. Și zâmbetul. Și gulerul cămășii.

Pe degetele femeilor sclipesc bijuterii scumpe, superbe.

„Bună ziua și bine ați venit la Conferința Internațională de medicină tradițională și tratament alternativ. Încep lucrările conferinței.”

S-au așezat cu toții pe scaune.

„Și acum eu vă voi arăta cum să vă legați centurile de siguranță.” Chiar așa, ce-ar fi dacă de-acum înainte conferințele s-ar desfășura în avioane? Și nu numai astea, dar și cele academice, literare, artistice. Imaginați-vă: cursa de Teoria comunicării New York-Hong-Kong, Cursa de teoria literaturii Sidney-Johannesburg, „Ne pare rău, suntem nevoiți să întrerupem programul pentru o știre de ultimă oră: Cursa Baudelaire s-a prăbușit acum 30 de minute în apele Atlanticului. Spațiul cultural internațional a pierdut trei tinere speranțe și din păcate ultimul specialist în imagologie aplicată.”

— Cum e dragă, cum te descurci?, îmi cuprinde Alex umerii supraveghind în același timp sala din ochi.

— Bine, bine, tesar.

— Îți place să lucrezi la noi? Vezi tu, asta e partea mai „de societate” a muncii în publicitate. Lumea evenimentelor – trebuie s-o înțelegi, s-o simți.

Cuprinzînd sala cu mâna:

— Să știi că ai contribuit și tu ca atâția oameni să se simtă bine, că le-ai creat mediul specific profesiei lor....

— Dacă nu e treabă, pot să rămân și eu în sală?

— Îmi place că te interesează totul, că ești curioasă. Bine, rămâi, dar să ieși cu cinci minute înainte de pauză să pui cafele.

— OK.

„Vertebrele caudale sunt în număr de... și se înșiră articulate... mobile... de la bază spre vârf, asigurând mișcarea perechilor de mușchi.” O japoneză astenică, neobișnuit de înaltă, urmărește cu degetul scheletul unui câine desenat pe o planșă. Vertebrele sunt înțepate la baza lor, imediat sub piele. Cu ace lungi, roșii. Înțepenită în scaunul roșu, plușat, parcă ai aștepta un doctor magic, cu privire bună care ți-ar înțepa vertebrele exact acolo unde mecanismul începe și l-ar unge bine cu alifie, să alunece. Și bunul doctor te-ar putea desena apoi pe o planșă și te-ar expune într-o zi la o somptuoasă conferință, acolo, în față, în centru, unde te-ar putea vedea toți și ar vorbi despre tine și vertebrele tale. Apoi bunii medici ar lua o pauză, și o fată le-ar servi cafele și covrigei în curentul de pe hol.

— Ei, ți-a plăcut? Ți-am zis că noi facem lucruri interesante. Și stai să vezi ce o să mai vină!

— Da, auzi, grupul ăla de japonezi de acolo n-au traducător... aș putea eu să... am făcut și engleză la facultate.

— Ia du-te tu să o înlocuiești pe Georgiana la înscrieri și vine ea să traducă.

Doi-trei întârziați se mai preling din lumina puternică a neone-lor, îi aliniez cumiți în folderul lor, încercând să străpung oboseala ca printr-un sac de plastic. Fetele se strâng într-un colț să-și refacă machiajul. Șoaptele lor nu ajung până la mine. Strângându-și grăbite poșetele sub braț, pleacă și ele. Pe standul de lângă mine se odihnesc în grămezi broșuri cu leacuri miraculoase pentru orice. Închid fișierul. În față-mi răsare Desktopul: o plajă tropicală cu palmieri și un bărbat bronzat, bine făcut, pregătit de surf. Jos de tot, peste Dâmbovița, începe să poluă.

Bulevardul te duce sigur către casă. Îmi plac bulevardele mari, cum găsești numai în capitale, bulevardele pe care e întotdeauna curent, unde întotdeauna simți că o pală de vânt poate să te ia, să te împingă și să te facă să aluneci undeva, alături de drum sau printr-o gaură de vierme undeva în altă dimensiune. Bulevardul te duce

singur până la metrou, atâta binecuvântare să te înghită rețeaua asta de conducte subterane, să-ți sugă oboseala rețeaua asta de drumuri calde. Pe conducte alunecă omenirea ca o pastă molatecă, prietenoasă. În fața ta și în lateral și în spate se derulează numai pereți, pereți, pereți. Conducta se continuă cu încă o stradă, câteva piețe cu tarabe pline de banane, până în cămăruța în care locuim doi, dar suntem trecuți numai unul la întreținere.

Dacă nu ești tu acasă, atunci e ciorba pe care ai făcut-o și mi-ai lăsat-o caldă, în aburii ei îți adușmec urmele, adușmec dacă ai avut succes, dacă ai făcut vreun progres peste zi cu softul tău. Calorifere mari tapetează pereții garsonierei. Căldură insuportabilă. Mereu îți spun că atunci când nu ești acasă e totuși mai frig. Tu râzi și deschizi cele două monitoare. Instalezi. Dezinstalezi. Azi umbra ta parcă a rămas încovoiată peste lampă. Concentrată. Preocupată. Încercând să finalizeze ceva. Așa mi-ai spus, că în meseria asta e important să finalizezi. De cercetat, cercetează mulți. Prea puțini au bani și timp să facă un soft ca ăsta. La sfârșitul săptămânii, James o să-și ițască mutra de după un icon zâmbitor – „ai terminat?” – și tu o să-ți treci mâinile prin păr, și-o să-i spui că nu ai reușit să stabilești parametrii ca lumea, dar că săptămâna asta o să reușești și apoi sigur îi trimiți o variantă. Hai, că o să înțeleagă..

Mereu mi-a luat mult să re-louiesc casa când vin de la serviciu. Deschid ușa și din momentul în care îmi arunc pantofii, timpul începe să curgă foarte încet. Știu că n-o să-l pot învinge cu mișcările mele, n-o să pot face breșe în el, n-o să-l pot juli sau creșta. O să-mi scot hainele foarte încet, oprindu-mi privirea asupra câte unui obiect, eliberându-mi o mână din pulover sau cămașă și brusc apucând cu ea o carte și începînd să citesc o pagină. Sau, scoțându-mi pantalonii, o să încep să mă învârtesc, numai în ciorapi sau chiloți, după o muzică pe care o aud numai eu în cap. Sau întinzîndu-mă pe pat o să încep să privesc în tavan. Sau o să mă uit pe fereastră la ziua murdară, folosită, rămasă în urmă. Sau, uitîndu-mă către ușă, o să aștept să se deschidă și să apară Bamby (așa îi spun de o bucată de vreme). Bamby e ca un tânăr căprior, svelt și puternic, în stare să înfrunte, fremătător, viața în pădure. Dacă el întârzie, pierde vremea și mai mult. Încep să fredonez ceva. Urmăresc cifrele fosforescente ale ceasului electronic. Aștept să se schimbe.

Nu deschid televizorul. Televizorul începe cu Bamby. Odată cu el ne invadează știrile, filmele, Discovery, National Geographic, Battle of the Beasts, cascadorii, toate pasiunile lui.

Se cuibărește între televizor și unul dintre cele două monitoare, cu un obraz luminat de lumina albastră și cu celălalt scăldat într-o feerie de culori. Ceva prezentări de lenjerie. Femei cu picioare de abanos trec cu grație prin fața ochilor lui Bamby. El nu le dorește. Nu fac parte din regatul lui, iar Bamby nu poartă războaie de cucerire. E un democrat și un pacifist. De ce-ți place numai de mine? Mă alint. Mă privește absolut uimit dintre monitoare. Cum adică? Așa... Se gîndește puțin, îi urmăresc privirea care s-ar întoarce la un grafic palpăitor care tocmai a apărut pe unul dintre ecrane. Nimic, nimic, lasă... E bine și așa, când se întoarce, și-i văd ceafa încordată, cu două vene mici încolăcite ca doi șerpi mici, albastrii.

— Dar în seara asta nu-i aici, femeile de abanos nu se plimbă prin cameră nebăgate în seamă. Melodia telefonului meu.

— Andra, Andra-da, cântă Alex-patronul cu un glas de nerefuzat.

— Ce face asistenta mea personală ? Ai ajuns cu bine acasă?

— Da, totu' e-n regulă, mersi.

— Ce zici de eveniment? Ți-a plăcut cum a ieșit?

— Da, a fost bine, răspunde cineva cu exact aceeași voce ca a mea.

— Toată lumea te-a remarcat să știi. În felul ăsta o să ajungi departe mai repede decât crezi.

— Și cam cât mai durează? Întreb interesată cu un glas care parcă vine dintr-un vas de ceramică hand-made.

— Ha, haaaa, haaa..., râde Alex, adăugînd pe ceramică un model floral.

— Bine drăguț, te las acum, mă culc și eu, că am și mâine o zi grea, hai, pa-pa-pa.

De ce oare salutul ăsta repetat cu inconștiență ca o serie de capace trase în cap. Mă lungesc în pat pe-o rînă ca să continui să aștept.

Știu că nu vii în seara asta, mă culc, Bamby, pa-pa-pa.

Când te întinzi supusă sub valuri de întuneric, când te faci una cu cearșaful, o fâșie subțire-subțire, întinsă pe spate, dreaptă, când încerci astfel, cu fața în sus, să-ți reglezi respirația, să o trimiți în întuneric în mod regulat, când în sfârșit ți-ai aranjat perna, firele

de păr, brațele pe lângă corp, pătura rulată bine sub picioare ca un sac, când ai ridicat ultima dată capul și ai scrutat bine întunericul să te asiguri că nu e nimeni, dar absolut NIMENI, și te-ai culcat la loc, dreaptă, una cu cearșaful, atunci noaptea ta singură poate începe.

Nu se va întâmpla, nu se va întâmpla și de data asta, și totuși iarăși simți că visul te ridică la 45° în pat, că tu-ți înghesui somnul în somn, ferindu-te de abis, dar nu mai poți opri acum nimic, nu-ți poți opri corpul să nu se facă greu, propriul braț să-ți atârne greu peste față, pernele și păturile să nu se îngreuneze parcă umplute cu apă, și prezența aceea necunoscută, existența aceea n-o poți anula nici de data asta. Știi că tot ce ai de făcut este să te trezești dar tu dormi, dormi toată tresărind și măcar acum dacă te-ar striga cineva și te-ar plânge ca pe morții din mijlocul bisericii pe care-i vedeai când erai copil, atunci da, dacă te-ar striga și pe tine cineva așa, tu te-ai trezi, ți-ai aduna toată puterea și te-ai ridica în capul oaselor, nu ca ei.

Mă-ntreb uneori cum începe ziua lui Alex, cum se vede dimineața din patul lui. Cum se întinde, cum întinde mâna după telefon, scrolează după știri, ia cu mână sigură cana de cafea, suc de portocale se varsă la jumătate drumului pătind cearșaful, dar el nu observă. Apoi telecomanda. Nu se grăbește nicăieri.

Apoi închide totul. Închide și ochii, întins pe spate în patul lui de burlac, își urmărește cu mâinile conturul feței rotunde. „Tre’ să mă bărbieresc” își spune când buricele degetelor întâlnesc țepii aspri. Apoi prin fața ochilor îi trecem noi, rând pe rând, floricelele din agenție. „Georgiana – competentă totuși prea încăpățânată, Grațiana și Mirela parcă-s siameze, își completează propozițiile, bleah..., Dania doamnă, nu te bagi, Andra – Andra-da – hm.”

Aici diminețile noastre se întâlnesc. E gândul lui care în dimineața asta îmi desparte genele chinuite de somn disciplinat, care mă smulge de pe culoarul cenușiu de veghe, care îmi dă sărutul frumoasei adormite, e glasul lui care mă cheamă să mășăluiesc pe culoarul de-la-9-la-5, care mă așteaptă la agenție între pereții de sticlă.

Telepatric se trezește corpul meu, ca într-o nouă facere mi se leagă grupele de mușchi, lutul se formează, brațele strâng părul la spate, lanțuri sprintene de impulsuri nervoase purtând corpul spre baie.

Secole vechi mă cheamă înapoi în pat, secole vor să-mi îngrămădească la loc în așternut carnea, mai am nevoie doar de câteva ore: eu să culeg și bărbatul meu să vâneze, să-mi zdrelesc degetele în uneltele grosolane de piatră, să descoperim focul și să dansăm sălbatic în jurul lui, să termin de desenat OZN-urile pe pereții peșterii și să scriu prima carte de filozofie.

Porcăria de alarmă a mobilului pornește din nou.

Alex, cine ești tu?

De ce nu se mai deschide ușa și prin ea să-și strecoare capul taică-miu, să mă trezească sâsâind hătru-haios: „Ssss....Andrușcuța, tre’ să mergi la școală!”

Alex, nu mi-ai lăsat cartofi franțuzești în cuptor, ca maică-mea, nu-i așa? Bănuiam eu.

Alex, tu doar mă aștepți.

Mă aștepți mai mult decât oricine din viața mea, decât orice bărbat care m-a iubit, decât oricine a vrut să-și ceară iertare sau să mă acuze de ceva, mai răbdător decât oricine m-a vrut în pat, mai viclean decât Ramona care, în copilărie, mi-a tras un genunchi în gură când eu am crezut că bătaia se terminase, mai exact decât ceasul ăla frumos din gara unui orașel sloven, mă aștepți tu așa la 9 fix să stau înțepenită pe scaunul secretariatului agenției, între pereții de sticlă.

„Succesul nu este locul în care te afli, ci direcția în care privești” scrie în josul unui tablou înfățișând un apus de soare pe un râu, agățat pe peretele din dreapta mea.

De la geamul meu se vede zidul unei case în dreapta, și acoperișul alteia, iar în stânga o bucată dintr-o curte mică, pavată. Gardul care străjuiește curtea are, din loc în loc, ghivece de flori atârna-te. Curtea e liniștită, cum sunt curțile celor cu bani. În curte iese uneori o birmaneză maro cu negru și se întinde pe fâșia îngustă cu dale pe care bate soarele. Blana îi lucește arogant în soare. Ochii albaștri i se dilată de plăcere. O privesc din secretariat, singurul perimetru din agenție izolat cu pereți de sticlă, foarte șic, așa cum îi place lui Alex.

Când intri în eleganta noastră agenție de publicitate primul lucru pe care îl vezi, într-o poziție centrală, pe perete opus intrării, este secretariatul-de-sticlă, iar de acolo înspre ușa ca două aripi în